

Η ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ παράστασις τῆς (Θεοδώρας) εἶχε τελειώσει, οἱ ἄνθρωποι ἥρχιται νὰ φεύγουν, τὰ φῶτα ἐσβύνοντο, καὶ ἐγώ, ἡ ὄποια ἡ σύνθημη τὴν ψυχήν μου κλονίζομένη ἀπὸ ὑπέρτατα ρίγη, ἐστάθηκα καὶ εἶπα. «Ἀπόψε, ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος τούτου, ἡ μεγάλη Σάρρα ἐτέλεσεν ἔνα θαῦμα. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἄνθρωπους δὲν ἔδειθη τὸ χάρισμα νὰ θυματουργοῦν, σκέπτομαι ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸ κατορθώνει δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωπος.»

«Ω, Σύ, ὡραία καὶ πάλι λευκος μορφή, μορφὴ ὑπεράνθρωπος! Τὴν ἐννοεῖς τὴν ἀκατάλητον δύναμιν, ἡτις μᾶς ὥθει πρὸς σέ, ἡτις κάμπτει τὰ γόνατά μας ἐνώπιον σου; Τὰς χεῖρας σου θέλομεν νὰ φιλήσωμεν τὰς ισχυράς, λεπτας καὶ διεφανεῖς γενεράρας σου, αἱ ὄποιαι ἐγκλείουν τόσην δύναμιν, ὥστε δύνανται νὰ κρατήσουν τὰ σκῆπτρα ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς ὄφθαλμούς σου μέσα, τοὺς λάμποντας ἀπὸ μυστηριώδην καλλιεργήν, ὑπάρχει ἡ αἰωνία ζωής. Ο γρόνος διέρχεται πλησίον σου καὶ σὲ θωπεύει. Γῆρας διὰ σὲ δὲν ὑπάρχει. Εἶσαι ἡ Αἰωνία Νεότης, ἡ ισχυρά καὶ ἡ ἀκτητος. Οι ποιηταὶ σὲ ὑμνοῦν δι' ωραίων στίχων.

«Βασιλεῖς τῶν στάσεων καὶ πριγκήπισσα τῶν κινήσων!

Εἰς τὰς παρειάς σου κυλοῦν ὅλα τὰ δάκρυα τῶν ψυγῆν μαξ.»

Ἄλλα τὸν ὑμνον ὁ ἐποίος σου πρέπει, ποιητὴς θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸν τονίσῃ; Κανείς, πανείς! Διότι πρέπει νὰ εἶναι ὑπεράνθρωπος, μὲ μέτωπον λάμπον ἀπὸ τὸ φίλημα Θεοῦ τινος, ὅπως τὸ ίδιον σου... Διότι τὸ μέτωπόν σου λάμπει ἐκ τοῦ φιλήματος Θεοῦ τινος, ὅστις σοὶ ἐχάρισε τὴν Αθηνασίαν.

Καὶ τώρα διὰ σὲ τὰ πάντα εἶναι κατορθωτά, ὁ Δυνατής! Γ' περτέρα! Μυστικὰ πνεύματα σὲ ὑπηρετοῦν... Δέν εἶσαι πλέον ἄνθρωπος. Τὸ ἐδόμεν τὴν ἑσπέραν ταύτην εἰς τὴν (Θεοδώραν). «Οταν εὐρίσκεσσο εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ σου, τοῦ ὠραίου Ἐλληνος Ἀνδρέου, ἐψέλλισας μίαν μυστικὴν εὐχήν. Καὶ ἡ φωνή σου ἔγινεν ἀμέσως εἰκοσατετίδος φωνή, οἱ ὄφθαλμοί σου ἡκτινοβόλησαν, τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρησε σφριγώδες εἰς τὰς φλέβας σου, τὸ σῶμα σου ἤηθισεν ώς ρόδινον καὶ τὸ θαῦμα ἐπετέλεσθη... Ο ωραῖος Ἐλλην θὰ ἡσθάνθη βεβαίως ὑπερτάτην τιγά φρικίασιν, διότι δρόσος νεότητος καὶ ζωῆς τὸν περιέβαλεν αἰχνης...»

«Ογκί, δὲν εἶσαι πλέον ἄνθρωπος καὶ δι' αὐτὸν εἶνε μωροὶ δύο! ζητοῦν νὰ εὕρωσιν εἰς σὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς πραγματικότητος, ἡ ὄποια σοῦ εἶναι ἐντελῶς ξένη. Σὺ ἔκησας, ὁ Μακαρίας, εἰς τὸν κόσμον τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν ὄνειρων. Κατώρθωσας νὰ εἰσέλθης ἐν αὐτῷ, ὁ Ἐκλεκτής, καὶ τώρα τὸ μέτωπόν σου λάμπει ἀπὸ τὸ ἀθένατον φίλημα ωραίου Θεοῦ.

Παρίσιοι.

ΘΕΩΜΗ ΠΑΠΠΑ

Ἡ εὐημερία Le «Gaulois» ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῶν τελεσθησομένων ἐν Ρώμῃ πρὸς τιμὴν τῆς γηραιᾶς τραγῳδοῦ Ἀδελαιδίδος Ριστόρη, ἐξήτησε προχρή τῆς Ἐλεονώρας Δούζες τὴν γνώμην της περὶ τῆς ἐνδέξου αὐτῆς προσκτέχου καὶ περὶ τοῦ Ἰταλικοῦ θάτρου τῆς σήμερον. Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις—αὐτὴ ἡ Ἐλεονώρα Δούζε, ἡ ὅποια ἔθετεν ἐλαχανάρας τῆς γορδᾶς τῆς δραματικῆς τέχνης—εἶχε τὴν καλλούσην ν' ἀπεντίσει, τὰ ἔξτις:

Φίλε Κύριε,

Εύρισκω θυμαριστὸν καὶ συγχρόνως περήγορον εἰς τὴν σκληρότητα τῆς ζωῆς μας, τῆς τόσον βραχείας καὶ λησμονούμενης, αὐτὴν τὴν μεγάλην ἐνδειξιν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης, οὐκι μόνον ἐκ μέρους τῆς πατρίδος μου, ἀλλὰ καὶ δῶλων τῶν ἀνεπτυχένων χωρῶν, πρὸς ἐννοιῶν πρόσωπον παρελόντων γάρων, πρὸς τὸ ηπιούχον καὶ εὐτυχέας γῆρας τραγῳδοῦ, ητίς ἐγνώριζεν ἀλλοτε νὰ μεθύῃ τὸν κόσμον διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς. «Ολοι ήμετες, καλλιτέχναι τῆς σκηνῆς, τῶν ὄποιων ἡ τέχνη συνίσταται εἰς ἐκφάσεις τοσοῦτον φευγαλέας, ὅφειλομεν νὰ ἐπιπρώμεθα δι' αὐτὴν τὴν ἐπιμονὴν τοῦ παγκοσμίου ἐνθουσιασμοῦ, ητις μαρτυρεῖ διὰ τὸν ἐνίστεται τέχνην μιᾶς ἡθοποιοῦ δύναται νὰ ἐπικήσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, καθὼς η ὑπέροχος καλλονή τῶν ἐξαφνισθέντων ἀγαλμάτων.

Ἡ ἐργασία μας λοιπὸν δὲν εἶναι ματαία. Διὰ νὰ ἑορτάζηται ή ὁ δύστοιχονταυτηρίς τῆς Ἀδελαιδίδος Ριστόρη σημαίνει διὰ τὸ παροῦσα γενεάν πυμφωνεῖ πρὸς ἐκείνας αἱ ὄποιαι ἔκλαυσταν κατὰ τοὺς ἀπογαμετισμούς, τῆς Μαρίας Στούαρτ, καὶ ἐρρίγησαν εἰς τὰς μανίας τῆς Μηδείας. Καὶ σύτην τὴν φορὰν ἀκόμη ἐν τῇ θρησκείᾳ τῆς Τέλχης καὶ τῇ λατρείᾳ τῆς καλλονῆς η Γαλλία είναι ἀδελφή μας. Η Ἀδελαΐς Ριστόρη ἔρχεται ν' ἀνανεώσῃ τὸ θαύμα τοῦ 1855, ὅτι εἴμεθα «οἱ ἀγαπητοὶ σας Σαρδήνιοι σύμμαχοι». Καὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐπὶ πλέον λόγος διὰ νὰ τῇ εἴμεθα εὐγνώμονες. Σήμερον αἱ καρδίαι συγκινοῦνται: καὶ ταράσσονται ἐπίσης ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἀλησμόντον ἐκείνην ἐπέφεραν τῆς «Μύρρας». Οι Παρίσιοι εὐρίσκουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γειμῶνος των, ὅπως καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἀπομεμαρτυσμένην ἀναστίν, τοὺς θυμασιωτέρους ἀνθοστέφανους. Εξέφρασα τῇδη, Κύριε, τὴν ἰδέαν μου περὶ τῆς Ἀδελαιδίδος Ριστόρη. Εἰπον διὰ τὸ «ἡ τελειότης ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἐν τῇ ζωῇ». Καὶ αὖθις τὴν φαντάζομαι τελείων καὶ ἀτάραχον εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δοξῆς της, δυολογῶς διὰ ἀνέγνωσα μετ' ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας τοὺς ἀλλοκότους λόγους τοὺς ὄποιους Ρωστοῦς ἐφημεριδογράφος τῇ ἀποδίδει σχετικῶς πρὸς τὰς ἀτομικὰς μου προσπαθείας καὶ τὸ Νεοίταλικὸν Θέατρον. Καὶ δύνως, ἡ μεγάλη τραγῳδὸς διέψευσε τὴν φαντασιώδη ἐκείνην συνομιλίαν, ἡ ὄποια ἦλθεν ἀπρόπτως νὰ ταράξῃ τὰς ὥραίν καὶ δυαλάς γραμμάτων προσωπού εκείνου, τὸ ὄποιον ἡ ἀγάπη καὶ τὸ σέβες ἡμῶν ἔχουν καθιερώσει διὰ παντός. — Μοὶ ἐνθυμιάζετε, Κύριε, τὴν γνώμην τὴν ὄποιαν εἶχε τὴν καλλούσην νὰ τᾶς ἐκβέσῃ η Κυρία Ριστόρη πρὸς καιρούς περὶ τῆς τέχνης μου διὰ ἐπιστολῆς της, τὴν ὄποιαν ἐδημοσιεύσατε εἰς τὸν «Gaulois». Ἀφοῦ δὲ ὑπῆρξε πάντοτε ἐπιεικής πρὸς τὴν ἐνθερμον καὶ διηγεῖται ἐργασίαν μου, διὰ ποιον λόγον θὰ μοι ἔρριπτε τὸν λίθον σήμερον, κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα τῆς σκληρότερας μου δοκιμασίας, καὶ τὴν ἐπανήριον μάχης τραχείας, κατὰ τὴν ὄποιαν διὰ νὰ ύποστηριξώ μίσταν ἀρχὴν τὴν ὄποιαν θεωρῶ καλήν, κατέθελον ὅλας μου